

Боляринъ-тъ.

Какъ щяла да забрави тѣй скоро тейка си?

Тулла.

Знаешъ ты какво ми каза? Баща, майка до
врѣмя, ами... Ей, като всяка, млада и тя си мыс-
ли за напрѣдъ.

Сурсовулъ.

То ще рече иска и ся да познае и тя ступа-
лана си.

Тулла.

А че ... знаѣжъ ли азъ? — Тя горка-та като
чю, че Самуилъ надвилъ юнашки и ся вържълъ
живо здраво, сърдце-то и подойде на мѣсто и ся
позарадва. Сега съ четри очи гледа дано си го види.

Боляринъ тѣ.

То ще рече тя го обыча.

Тулла.

А че..... като всяка млада душа... и той
младъ!

Сурсовулъ.

Азъ ви казахъ. Работа-та е приготвена още
съ покойный царь, баща ѣй, на кого-то и последня-
та воля е: дъщеря му да бѣде жена на сына ми.

Тулла.

Тѣй, тѣй, сынко, и азъ знаѣжъ.

Боляринъ-тъ.

Твърдѣ добръ! Кога иска и тя, нека, бѣде.